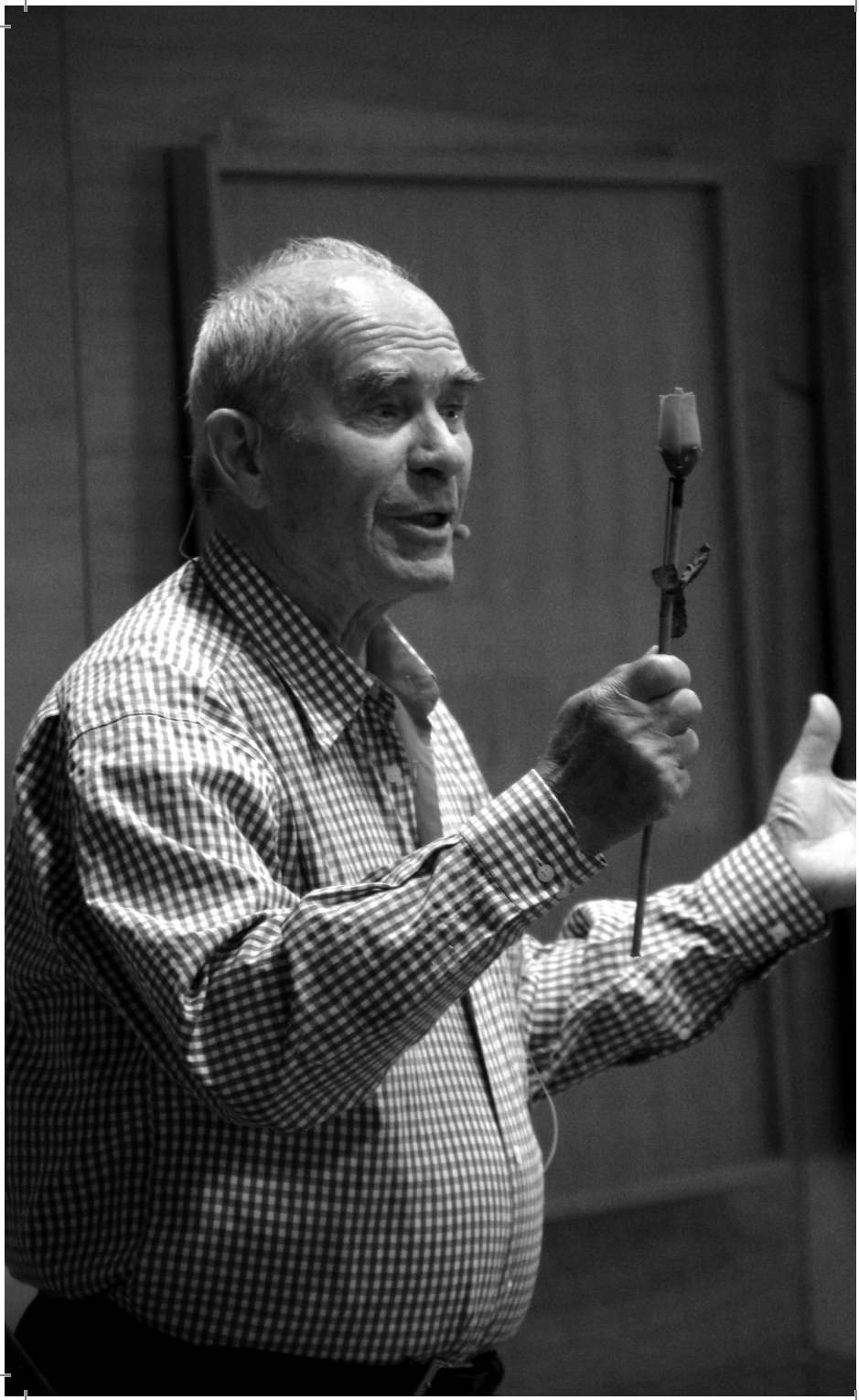

Alenka Šalej

Je profesorica slovenščine, diplomirana etnologinja, lektorica in prevajalka. Živi in dela v Velenju.

BOJAN GLAVAČ: »GIMNAZIJA SE MORA ZAVEDATI BISTVA: DA DAJE KADER ZA NAPREJ«

Intervju s prvim ravnateljem Gimnazije Velenje, ki v šolskem letu 2025/26 praznuje svojo 60-letnico

Bojan Glavač je konec julija 2025 dopolnil častitljivih 95 let. Vitalen, kot je bil vse življenje, tako zaradi športa in številnih ljubiteljskih dejavnosti – od gobarjenja do sadjarstva (predvsem jabolčnih sort), odgovornega odnosa do telesa kot njegove vseživljenjske ljubezni do čarodejstva – me je sprejel v svojem domu na Efenkovi. Obujala sva predvsem spomin na njegovo profesionalno – pedagoško poslanstvo: pripraviti vse pogoje za ustanovitev gimnazije v Velenju.

Še vedno zmore skrbeti zase (seveda ob pomoči najbližjih): obiskuje svojo življenjsko družico (ki je zaradi bolezni v domu ostarelih) v Topolšici, se redno vsak teden srečuje s svojimi nekdanjimi sodelavci na

»učiteljskih zborih« v kavarni bližnjega nakupovalnega centra in še živečimi domačini »staroselci« ter sprejema obiske domačinov in sosedov na večerni klepet doma. Doslej je lahko v mejah mesta še vozil avto, za najnujnejše potrebe. Z veseljem se udeležuje obletnic mature nekdanjih gimnazijskih maturantov – v zadnjih dveh letih jih je bilo kar okoli deset. Seveda tudi njegova čarodejska žilica še vedno utripa, veliko mlajši kolegi čarodeji iz vse Slovenije ga namreč radi pokličejo, obiščejo, kaj povprašajo ali izmenjajo izkušnje. S kakšno rdečo rutko in izmuzljivo žogico ali samodejno potujočo škatlico pa vedno obudi otroško čudenje v človeku v vsaki družbi, tudi če s(m)o ta trik doživeli neštetokrat.

Morda je tudi ta šarm ena tistih lastnosti, zaradi katerih si je pri dijakih svojega časa – ne glede na vse politične in pedagoške pretrese skozi desetletja – obdržal ugled spoštovanega profesorja in prvega ravnatelja gimnazije.

Spoštovani – tudi moj – profesor in ravnatelj, kako je prišlo v dolini do tega, da se je izrazila potreba po ustanovitvi gimnazije, in kdo so bile osebe oz. preko katerih družbenih teles je prišla pobuda, da prevzamete to nalogo – da pripravite vse za ustanovitev gimnazije v Velenju?

V takratnem občinskem komiteju Zveze komunistov Velenje, v katerem je bilo tudi veliko gospodarstvenikov, so leta 1964 prišli do spoznanja, da naglo razvijajoče se mesto potrebuje gimnazijo. Ta bo mladež pripravljala za nadaljnji študij, da bo okolje dobilo visoko izobražene strokovnjake, nosilce razvoja. Takrat je torej Zveza komunistov odločala vse in mene so izbrali brez vprašanja. »Ti boš,« so rekli, brez izbire. Jaz pa sem poučeval na osnovni šoli in nisem imel pojma, kako naj se gimnazija začne. K sreči sem imel v Celju sorodnika, svaka, ki je bil ravnatelj, in v Ravnah sošolca ravnatelja, in ta dva sta mi dala prve napotke. Tako sem lahko začel pripravljati. Na občini pa mislim, da je bil takrat predsednik tovariš Mali. Od drugih strokovnih šol je bila tu že nižja rudarska šola. Vse drugo je bilo še v povoju, vsi pa so pritiskali, da bi šolstvo v Velenju zagnalo

gospodarstvo. Vsi so navijali: politika in gospodarstvo, in če ne bi bilo te podpore, bi gimnazija težko zaživela.

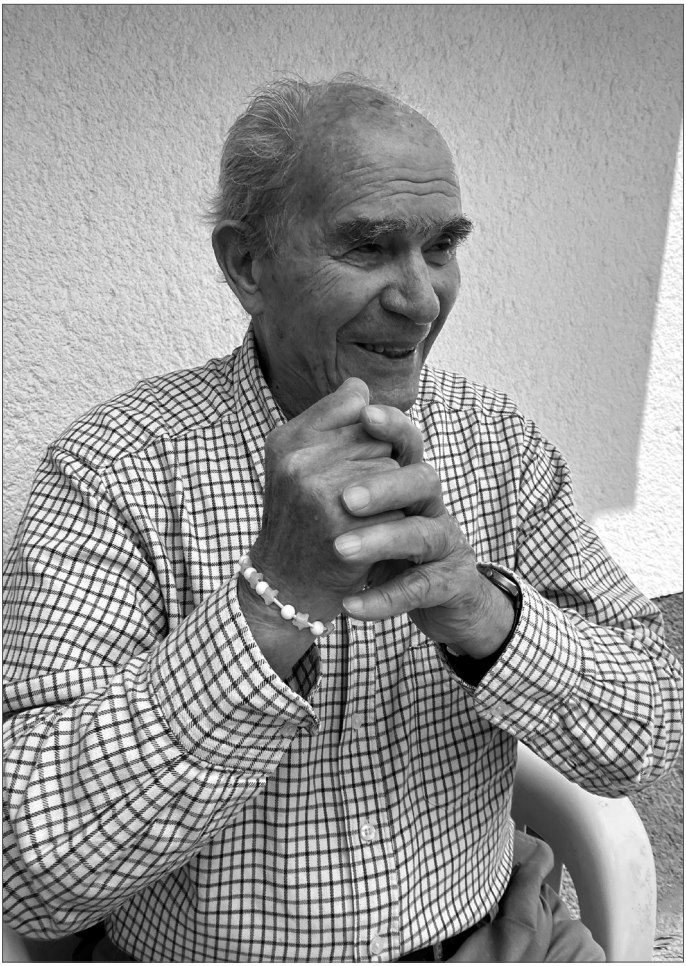
Kako pa ste se potem lotili dela in pridobivali dijake?

Glavni problem se je pokazal, da je v naši dolini vpisa za dva oddelka premalo – pogoj iz republike pa je bil dva oddelka. Potem sem pa šel v Mislinjsko dolino od šole do šole in nagovarjal ravnatelje, da bi učence poslali v našo gimnazijo. Velika prednost je bila ta, da je bila takrat vlakovna povezava, pozneje pa avtobusna. In od povsod, ne samo Mislinje, tudi iz Slovenj Gradca. Jaz ocenjujem, da najmanj še tri leta ne bi bilo gimnazije, če ne bi bilo dijakov iz Mislinjske doline. Tudi to bi rad poudaril – dobro bi bilo raziskati, *koliko* je bilo teh dijakov, ki so prihajali v Velenje, kdaj je bilo dovolj samih Velenjčanov? Še dolgo ne, da bi lahko bila gimnazija samo iz dijakov naše doline. In kaj bi bilo s profesorji, ki so se odzvali na razpis, dobili stanovanje, a šola zaradi pomanjkanja vpisa ne bi mogla zaživeti? Ko zdaj hodim na srečanja – obletnice: ko smo jo nazadnje imeli iz teh prvih generacij: to jih je bila skoraj polovica iz Mislinjske doline. Tako lahko rečem, da ne bi bilo velenjske gimnazije še nekaj let, če ne bi bilo teh dijakov. To se premalo poudarja.

Kako pa je bilo s strokovnimi kadri – učitelji? Velenje je mlado mesto, malo je bilo izobraženih kadrov s profili, ki bi lahko učili na srednji šoli.

Prvo, kar se spominjam, je, da je bilo v dolini pet visoko izobraženih učiteljev – od tega dva fiskulturnika.[1] In jasno – razpisali smo, v Velenju pa je bilo takrat veliko pomanjkanje, tako kot danes približno. In seveda: Premogovnik nam je dal takrat na voljo troje stanovanj in tako smo lahko razpisali profesorje za matematiko – fiziko, biologijo – kemijo ter slovenščino in takrat ruščino. Mi smo jih dobili samo zato, ker smo jim lahko dali stanovanje. In tako so prišli prof. Rozalija Čeh za slovenščino in ruščino, prof. Jože Camloh za matematiko in fiziko in prof.

[1] Tedanji pogovorni izraz za visokošolskega učitelja telesne vzgoje, športa.

Danica Jovan za biologijo in kemijo, ona pa je potem šla v Celje. Nato smo si še pomagali s kadri iz osnovnih šol in gospodarstva. Z rudnika in občine so prihajali tisti, ki so imeli malo ur, npr. 2 uri na teden. Športne vzgoje tudi nismo imeli od začetka pokrite, je prihajal tov. Franc Cesar iz osnovne šole, pa prof. Vlado Pocajt, potem je pa prišel prof. Cesar k nam. Od tujih jezikov je bila najprej obvezna ruščina, potem sem pa tako po tihem na-

redil, češ da so mi rekli v Gorenju, da potrebujejo nemščino, in sem tako »izposloval«, da je namesto ruščine prišla nemščina. Za prvi jezik – angleščino – smo si pomagali z učitelji iz osnovnih šol. Potem je pa prišla prof. Letonjeva, ki je imela izobrazbo. V glavnem – na začetku ni bilo profilov za vse predmete, zato so bili torej nekateri iz osnovnih šol, npr. tudi za tehnični pouk in umetnosti.

Zbornica – učiteljski zbor – je bila dokaj majhna, morala pa sta biti dva oddelka v generaciji, da je bila »pokrita« učiteljeva obveza. Kaj pa prostori?

Prvo leto dva, drugo leto dva in so že štirje in tako naprej. Na začetku nam je dala 2 učilnici nižja rudarska šola, a po prvem letu nismo imeli prostora za dva nova oddelka in smo gostovali na Delavski univerzi.[2] Tako so profesorji hodili tja in nazaj, tja in nazaj … In tudi, ko so bili kdaj trije oddelki v paralelki. Glede vzdušja pa: takrat je bilo vse bolj »urejeno«, bi rekel, ni bil tak živ-žav. Zdaj gledam, ko hodim v Spar – ob 10.00 –, ga preplavijo šolarji med malico. Takrat nihče ni šel ven. Malico pa smo dobivali nekaj časa, da so nam jo prinesli, in celo dijaki so šli po njo. Ali pa so imeli svojo. Ko sem jaz hodil v celjsko gimnazijo, ni bilo govora, da bi šel brez dovoljenja ven iz šole, v mesto. Tako kulturo smo imeli potem na začetku tudi pri nas. Pa tudi ni bilo potrebe. Zdaj je pa poplava otrok zunaj.

Še to: bila je tudi »hora legalis«. To je bila 10.00 (22.00, op. p.), do katere so lahko bili učenci zunaj. In to je bilo strogo. Če smo koga dobili, npr. če je kdo koga kje videl, slučajno, v kakem lokalu, ga je čakala kazen. To je bilo predpisano uradno, je veljalo za celo Slovenijo. Tudi kasneje, ko se je to omehčalo, nekateri profesorji še vedno niso radi videli tega. Se spomnim, ko smo bili nekoč nekje na Koroškem, v neki gostilni, pa so bili tam za neko mizo srednješolci in je nekdo pritekel: »policija«[3] in so jo smuknili skozi kuhinjo »na svobodo« …

---

2 Stavba današnje Ljudske univerze v Velenju.

3 Uradno se je takrat imenovala Milica.

Se spomnite še kakšne prigode v zvezi s temi pravili pri nas?

V tistem času smo morali tudi ravnati z gasilnim aparatom, ki je visel na hodniku. Profesor Cesar nam je v zbornici malo razlagal, kako to deluje, pa sem mu rekel: »Gremo pogledat na hodnik in bomo tam videli!« In je snel to napravo, pa sem rekel: »Malo pritisni, da vidimo, kake barve je!« On pritisne in vsebina je ušla – ni se je dalo več ustaviti. In je šola postala mlin. Vsa v belem. K sreči pa je bilo to popoldne, po konferenci. In potem smo vsi stekli ven. Jaz sem bil prvi zunaj *(smeh)*. Samo snažilke so pa cel teden težko vse počistile.

Ste morali kaj odgovarjati komu?

Ne, ne. To je bila vaja. Kako deluje aparat. *(smeh)*

Kako pa je bilo v nekdanji družbeni klimi in tudi pedagoških pravilih s tistimi, ki so npr. hodili v cerkev (učitelji) ali z ukrepi dijakom?

Teh postopkov za dijake je bilo zelo malo. Ampak sem imel jaz dogovor s celjskim ravnateljem – sem že povedal, da je bil moj sorodnik –, da bomo izmenjali: če bi tam bil kdo, da bi ga morali izključiti, da lahko pri nas nadaljuje. In tako so prišli eni trije, se spominjam, eden je bil celo sin zelo uglednega celjskega gospodarstvenika, falot je bil, ampak jaz sem se z njim pogovoril in je potem tukaj speljal in lepo končal s prav dobrim. Naši pa tudi: en primer, morda dva primera, da smo jih izključili.

Zdaj je tudi zelo strogo – tudi takrat je bilo, ampak nismo tako striktno upoštevali – če je bil hud prekršek – eden je bil – pa je šel. To je pa sedaj težko.

Ali so bili kdaj tudi kakšni politični razlogi za kakšne premestitve?

Političnih razlogov za premestitev pri dijakih ni bilo. Učitelji pa so bili raznih nazorov. Vsi niso bili v partiji. Imel sem pa problem, ker mi je eden hodil k maši in so mi potem s komiteja

rekli: »To pa ne gre, da se tam srečuje z dijaki.« In sem ga lepo prosil: »Kolega, veš kaj ...« Pa ni bil zato in se je pritožil in sem jaz moral v Ljubljano k ministru. Pa ga ni bilo, je bil namestnik. In mi je rekel: »Ja inšpicirajte ga, glejte ga …« Sem rekel: »Ja, ko bom jaz šel noter, ne bo nič kaj govoril proti državi …« Ampak je potem kolega popustil in ni več hodil k maši v Velenju. Je šel drugam in to je bilo potem urejeno.

Ja, znane so mnoge zgodbe o takratnem nadzoru vseh poklicnih profilov.

Ja, Cerkev ni bila v dobrih odnosih z državo. Na Poljskem so pa krasno shajali – verniki in neverniki. Vse to sem spremljal, časopise čitam. In to še danes delam.

Ravnatelj ste bili 26 let, ob osamosvojitvi ste šli v pokoj. Spremljate od takrat šolstvo in tudi delovanje velenjske gimnazije?

Ja, od kraja sem kar večkrat obiskal šolo. Sta me povabila oba prejšnja ravnatelja, prof. Kuzman in prof. Valcl,[4] in sem večkrat prišel na šolo. Zlasti me je veselilo, da so potem šolo lahko nadzidali. Smo jo hoteli že v mojem času, pa so rekli strokovnjaki, da ker ima temelj T-profil, se bo šola prej ali slej porušila, ker ji bo Paka spodnesla temelje. Ampak so potem injicirali od zunaj beton, ali kar je že bilo, in tako šola zdaj stoji. Potem, ko sem jaz odšel, so jo nadgradili.

In to je projektiral naš dijak, arhitekt Nande Korpnik.

Denar pa so dobili kje? Nekaj malega v Ljubljani, večino pa, ko so prodali Dom učencev. Kaj spremljam sedaj, je pa to, kolikor je v medijih. Vse šolske programe – a kar zapleteno se mi zdi, mogoče narobe gledam … Kar pa se tiče zakonodaje v šolstvu, spremljam tudi le, kolikor je v medijih. Vloga staršev se je zdaj povečala. Za vsako stvar se lahko vtakne v šolo.

[4] Andrej Kuzman je nasledil Bojana Glavača po upokojitvi, ravnatelj je bil do l. 2005, njega pa je nasledil Rajmund Valcl do svoje upokojitve 2020.

Takrat tega ni bilo. Svet šole je bil, seveda. Tam smo obravnavali kakšno stvar, ni pa nikjer prekipelo kot danes. Slišim, če ima učenec – otrok – uglednega občana negativno oceno, je že starš v šoli. Tega takrat ni bilo. Pritiski odvetnikov na pedagoški proces – to je za mene novo in nerazumljivo, da lahko na šolo vpliva toliko faktorjev. Nerazumljivo! Da je šola vse manj samostojna. Verjetno profesorji živijo v tudi v nekem strahu, da se bo z njimi ne vem kaj zgodilo. Tak vtis imam.

Dotakniva se še malo povezave z Zahodom v času vašega ravnateljevanja – za tisti čas je bilo to velika redkost. Vi ste uspeli s pomočjo Margarete Seher[5] navezati stik z gimnazijo v Esslingenu za obisk našega dekliškega zobra.

Ne vem, če je bila samo ona, bila pa je zagotovo glavna, vsekakor. Bila pa je še ena učenka, Cesarjeva Nives.[6]

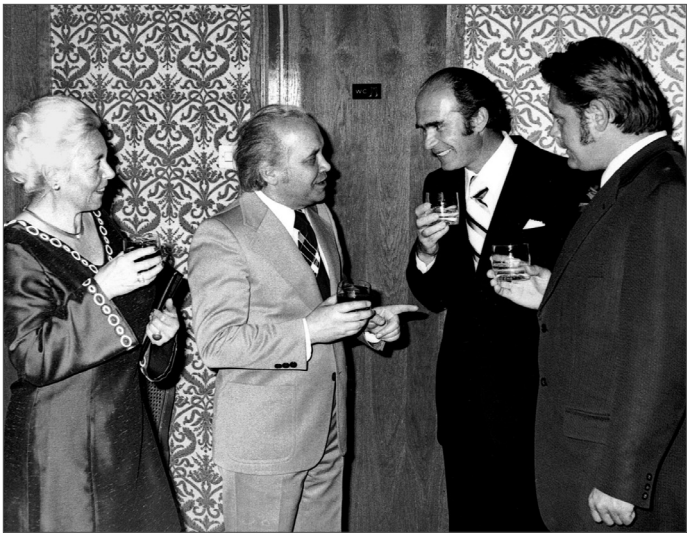
Spominjam se naše prve vožnje v Esslingen,[7] ko so nas pričakali na izhodu z avtoceste in vodili do šole. Nismo šli sami, so bili še z Občine zraven 'spremljevalci', pod narekovaji. No, prvo srečanje je bilo zanimivo: oni so mislili, da ne znamo nemško, jaz pa sem bil star, sem znal, ker sem hodil v nemške šole – to je bilo pol moje nemške gimnazije, celjske, dokler niso partizani prekinili povezavo –, skratka, jezik ni bil težava. Ta izmenjava je bila najprej mišljena samo za gostovanje tam in vrnitev njihovega obiska v Slovenijo. A seveda, takrat je bil velik interes pevskega zbora, ker so bile meje zaprte. Še nekaj let so bile zaprte in je bilo veliko doživetje, da si šel v tujino, na Zahod. No, prvi ravnatelj, s katerim smo sodelovali, je že umrl, prvi zborovodja Klaus Wolf, ki je star 90 let, pa mi je za mojih 95 pred kratkim čestital.

---

5 Margareta Seher in Nives Cesar sta bili kot študentki medicine tam na praksi in sta na pobudo Nemcev organizirali to povezavo.

6 Nives Cesar, hči velenjskega akademskega kiparja Cirila Cesarja.

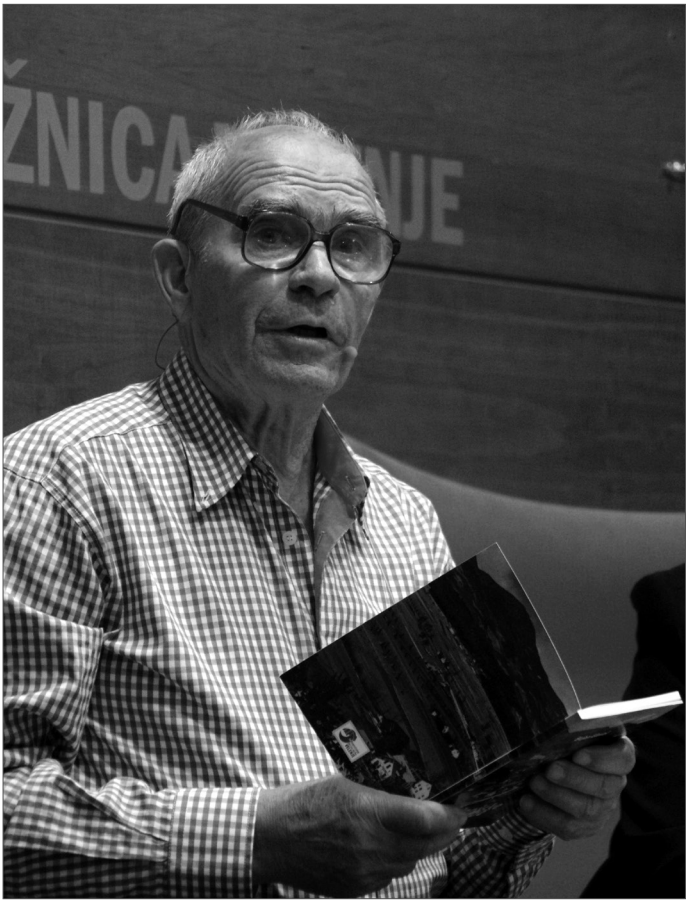
7 Esslingen am Neckar, pri Stuttgartu. Zbor nepretrgoma sodeluje z njim že več kot 50 let, o čemer sem avtorica pisala v Šaleških razgledih leta 2023 (št. 20).

Ta povezava je imela res veliko podporo. Kako pa je bilo v učiteljskem zboru: ali so bili za to?

Ja, nekateri so imeli tudi drugačne poglede, češ da je tak »halo«. Šlo je tudi za denar in za več dni odsotnosti od pouka, do teden dni, in nekateri za take stvari niso imeli posluha. V dvakratnem pomenu besede *(smeh)*. A tudi Nemci so bili zelo za to, da zveza ostane. In je vsa leta delovala, s tem da se je dekliški pevski zbor gimnazije potem razširil v zbor Šolskega centra in mešani zbor. Moram pa reči, da tudi na Občini ni bilo kakšnega odpora, so bili kar za to. Tudi Zveza komunistov, komite, je podpiral. In ko je prišel prvi predsednik – župan mesta Esslingen kot gost v Velenje, so ga peljali na vilo Herberstein, in tam so ga pričakali velenjski politiki in gospodarstveniki v »špalirju«, da je šel mimo gor. On tega ni mogel pozabiti. V komunistični deželi! Ja, to je bil gospod Klapproth.

Na koncertu smo se vedno pozdravili, jaz pa sem iz nemščine in vanjo tudi prevajal. Takrat mi je še šlo *(smeh)*. A to se je ves čas lepo izmenjevalo, čeprav smo bili Vzhod in Zahod, komunistična dežela, pa smo ves čas lepo sodelovali, nič se ni politiziralo. Tudi Ljubljana in celo Jugoslavija ni gledala

negativno na to, da bi kaj zavirala. So pa seveda imeli vse pod bujnim očesom. To je bilo takrat razumljivo.

Imate kakšen poseben spomin?

Ko smo bili enkrat gor, je bilo večje slavje in smo bili na prvi strani časopisa Esslinger Zeitung. Velik članek in slika našega zbora, ko smo tam peli. Ko pa smo takrat šli čez mejo v Nemčijo, je bil v Salzburgu na meji carinik zelo siten, ko je naš

šofer zapeljal na napačen pas. In ta zlobnež je rekel: »Balkanesi!« in nas je poslal nazaj v Avstrijo, da je potem prišel šofer še enkrat nazaj in na pravi pas. In potem je bilo v redu. Ko pa smo se vračali – v tistem času so morali avtobusi napovedati, koliko kilometrov bodo naredili, da so toliko plačali, če so pa prekoračili, je bilo treba doplačati –, je bil carinik slučajno isti. Takoj nas je spoznal, zahteval papirje in je videl, da smo naredili nekaj kilometrov več. In je začel pisati obrazec za doplačilo, jaz pa sem slutil, da bo kaj narobe, in sem vzel s sabo tisti časopis. Ko je on tisto že napisal, sem stopil k njemu in rekel: »Gospod carinik, ne delajte nam težav, mi smo bili na obisku pri predsedniku vlade Baden-Württenberg.« In mu pokazal: »Glejte, tu sem jaz in tu predsednik.« Carinik je zardel, raztrgal obrazec in rekel: »Okej, vse je v redu.«

Poglejva proti koncu še maturo. Vi ste imeli zaključni izpit, ni bil eksterni izpit tako kot danes, ko je vse nadzorovano iz države in tajno.

Kot sem že omenil, Ljubljana na začetku ni bila preveč naklonjena gimnaziji v Velenju, in ko je prišla prva matura, je prišel nadzor iz Ljubljane. S prikazanim znanjem so bili zadovoljni. Inšpektorica za slovenski jezik je pripomnila, da je kandidatka odgovarjala, kot da bi brala iz knjige.[8]

Izpit pa je potekal tako, da smo vse pripravili sami, samo naslov za spis za slovenski jezik je prišel iz Ljubljane. Mislim, da sta bila dva ali trije. Za matematiko se ne spomnim. Kasneje je bilo kratek čas sicer tudi tako, da so bili odlični oproščeni zaključnega izpita, a ne od začetka. To so si izmislili vmes, ampak menim, da je bilo to potem slabo, kajti ti dijaki so že proslavljali, ko so eni imeli še izpite. Imeli pa smo za vpis v gimnazijo tudi neke vrste sprejemni izpit, tudi če ni bilo potrebno, a smo kandidate vseeno malo pregledali. Vpisovali pa so se v glavnem prav dobri in odlični. Pa mislim, da smo imeli samo dve dijakinji iz

[8] Iz zadnje knjige Bojana Glavača Velenjske zgodbe 3, str. 82, izd. Knjižnica Velenje.

doline, ki nista bili Slovenki, bili sta iz nekdanjih jugoslovanskih republik, in sta bili dobri učenki.

Kakšna pa je bila uspešnost velenjskih gimnazijcev pri nadaljnjem študiju, vpisih na fakultete?

Bom povedal en primer: učenka, hči nekega pomembnega velenjskega politika, je mislila, da bo imela pri matematiki popravni izpit. Negativno. Novica je stekla na občino in so me poklicali, češ, kako to, saj ti si profesor, če njen profesor nima diplome – čeprav ji ni dal negativne ocene, bila je dvojka! Ona pa je mislila, da je dobila negativno. In je nastal problem. Potem sem se pa spomnil in poklical predsednika Študentskega kluba in ga prosil, naj mi da nekaj izjav bivših dijakov, sedanjih študentov, kako gre tem študentom pri študiju. Dobil sem 20 izjav in samo ena je bila negativna, vsi so ga pohvalili, da jih je veliko naučil in da nimajo težav pri študiju.

Povedal bi še en primer: iz Celja je prišel klic, klicala je neka gospa, takrat tovarišica, in pričakoval sem kritiko. Rekla pa je: moja hči je obiskovala vašo gimnazijo, sedaj hodi v Mariboru na VEKŠ[9], in je pisala matematične kolokvije. Njen profesor ji je rekel, da ji ni treba delati ustnega izpita, ker je kolokvije tako dobro naredila. Vprašal jo je, od kod je prišla. In povedala je, da z velenjske gimnazije.

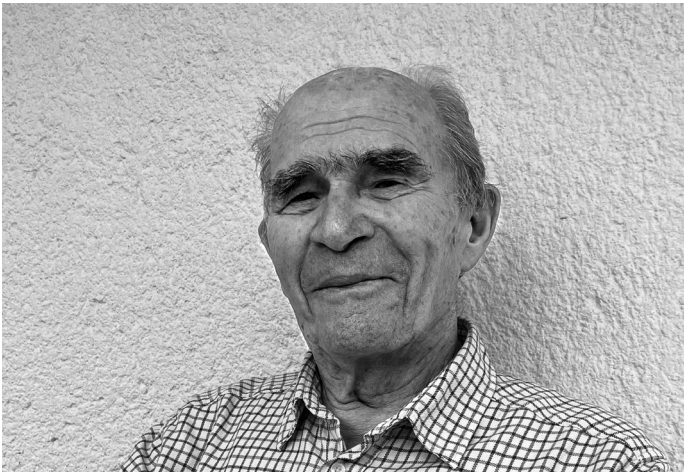
Tako sem te velenjske može prepričal, da je s tem profesorjem vse v redu.

Ko se je Slovenija osamosvojila, ste izpolnili pogoje in se upokojili. Gimnazija pa je prešla pod okrilje tedanjega Centra srednjih šol, danes Šolskega centra Velenje.

Se spomnim, da smo tudi mi bili, ko je bila ukinjena gimnazija in je bilo obdobje usmerjenega izobraževanja – del RŠC-ja. Takrat je bil, mislim da, direktor Jamnikar[10], sicer goreč

9 Tedanja Višja ekonomsko-komercialna šola v Mariboru.

10 Ivo Jamnikar, tedanji direktor Rudarskega šolskega centra.

komunist, a sem z njim dobro sodeloval. A mi smo imeli svojo avtonomijo, svoj račun, svoj denar. Naj povem, da jaz sem varčeval, npr. nismo imeli hišnika, pa bi ga lahko imeli. In sem imel »honorarca«, ki je prihajal iz osnovne šole – Fidej se je pisal, pa je bilo že več kot pol prihranka. In se spomnim, da mi je prof. De Costa z druge šole rekel: »Čuj, kako pa da imate vi višje plače kot mi?« Zato, ker smo varčevali. Tudi s snažilko smo varčevali. Jaz sem bil skromen. Nismo razsipavali. Imeli smo kvoto, ki nam je pripadala glede na oddelke.

Spoštovani profesor, skleniva najin pogovor z vprašanjem: česa se iz časov ravnateljevanja najbolj spominjate in kaj vam je dal pedagoški del vašega službovanja osebnostno?

Najprej želim povedati, da sem se za učiteljski poklic odločil že v gimnaziji. In ko sem najprej prišel na osnovno šolo, sem bi zadovoljen, vesel. Ko pa sem prišel na gimnazijo, je bilo malo težje, zlasti priprava za gimnazijo. Najprej sem bil »direktor Gimnazije Velenje v izgradnji«. To je bilo težko. Brez izkušenj, ko smo začeli. Ko sem bil pa »samo« ravnatelj, je bilo že lažje. Od začetka sem ob ravnateljevanju poučeval 16

ur, zato se tudi nisem mogel uveljavljati zunaj šole, kot so se drugi ravnatelji, in sem tudi doživljal kritike, češ »Glavača pa nikjer ni«. Najlepše mi je bilo, če si se v razredu dobro počutil. Če so te učenci sprejeli in s tabo sodelovali in se zavedali, da poleg zabave mora biti tudi šola, pouk, da se kaj naučijo. Da se pripravijo za nadaljnje življenje. Zdajle sem jih že veliko srečal, bivših dijakov, in smo marsikatero rekli. Mnogi so uspešni, eni

so tudi zunaj, na univerzah, zdravniki, ekonomisti … To me zelo veseli. V tem je tudi en delček mojega *(pokaže konico mezinca na roki)*. Gimnazija se mora zavedati bistva: da daje kader za naprej. Vidim, da jih je tudi veliko ostalo zunaj. Veliko se jih je sicer vrnilo iz študijskih mest in so v Velenju zavzeli vodilna mesta, veliko tudi na državni ravni, tako da lahko rečemo, da je šola svoje poslanstvo opravila.

Mislim pa, da se premalo sliši o velenjski gimnaziji. Berem Naš čas, pa samo druge šole …

Spoštovani prvi ravnatelj gimnazije: najlepša hvala za iskriv pogovor.